

Vážený pane generální řediteli,
vážené paní senátorky, vážení páni senátoři,
dámy a pánové,
milí hosté,

je přirozené připomínat si 100. narozeniny Československé tiskové kanceláře a Československa společně. Obě vznikly ve stejný den, 28. října. V obou případech jsou to narozeniny nedožitě, i když to tak asi úplně nevnímáme. Ale platí to – a za sebe při této příležitosti vždycky říkám „bohužel“.

Osudy ČTK a Československa - od roku 1993 pak České tiskové kanceláře a České republiky - jsou nerozlučně spjaté. Když bylo republice dobře, dařilo se i „Četce“. A když ČTK neplnila svobodně svou funkci, protože ji to politická moc neumožňovala nebo dokonce znemožňovala, bylo v republice zle.

Vezměme si třeba válečná léta 39 – 45. Ve vězení skončil šéfredaktor ČTK Arnošt Bareš, který společně s dalšími organizoval odbojovou činnost. Třeba s redaktorem Zdeňkem Schmoranzem, podle kterého dnes tu odbojovou skupinu vlastně nazýváme. Ten za své aktivity zaplatil dokonce životem. A nebyl mezi zaměstnanci ČTK jediný.

Ale byly a jsou i lepší časy. Za takové počítám dobu po roce 1989 až po současnost. Myslím, že se úspěšně podařilo vybudovat moderní veřejnoprávní zpravodajskou agenturu, která je nezávislá a která plní svůj hlavní úkol – objektivně informovat veřejnost.

V 90. letech se v části politického spektra nahlas uvažovalo o tom, že média veřejné služby vlastně nepotřebujeme. Že by se rozhlas, televize i četka měly zprivatizovat atd. Dneska se naopak začíná mluvit o zestátnění. Výsledek by byl ale v obou případech stejný – ztráta určité míry nezávislosti. Já mám na to jedinou odpověď: proč měnit něco, co funguje? A přinejmenším „četka“ funguje opravdu dobře.

Moje zkušenost s četkaři je taková, že patří opravdu k profesionálům ve svém oboru. Nepochybují, že to platilo a platí i o fotografech ČTK a že se o tom za malou chvíli přesvědčíme i zde.